РОЗДІЛ 1

ЛАК

Смерть чатувала за рогом кожної вулиці.

Вона йшла за мною майже все життя й щоразу, у потрібний момент, опинялася поруч. Смерть бачила кров на моїх руках — байдуже, скільки разів я намагався її змити. У Нью-Йорку вісім мільйонів душ, і смерть стежила за кожним моїм кроком, терпляче вичікуючи, коли настане її час забрати своє.

Будь-якої миті.

Місто змінилося відтоді, як я був тут востаннє. Старі велети з пісковику та каменю тепер здавалися карликами поруч із височезними монолітами зі скла та сталі. Кричущі яскраві білборди спалахували рекламою, і їхнє світло мерехтіло на залитих дощем тротуарах. Волога землиста свіжість після дощу не маскувала сморід гнилого сміття й задушливі вихлопні гази.

Під усім цим відчувалася гудлива енергія, яка ніколи не стихає. Утім, тепер вона була інакшою, ніж до війни.

Коли магію Землі прокляли, я був однією із наймогутніших істот, що блукали цими вулицями. Тепер магія тліла, зависаючи в повітрі, мов невсипущий рух і хаос, і місто знову перетворилося на вир істот. Вампіри, перевертні, відьми — кожен зі своїми намірами, й усі в боротьбі за владу — штовхалися зі

смертними, які про це навіть не підозрювали. Межа між світами розтікалася, наче чорнило на мокрому аркуші.

Я тримався провулків і бічних вулиць, користуючись системою порталів, розташованих на видноті, проте невидимих для людського ока. Мжичило — і я підняв комір, але крок не сповільнив. Я був у місті вже два дні, і холодний жовтневий вечір лише нагадав, як мені бракує тепла Луїзіани. Від самої думки всередині все стислося — і не лише від згадки про Новий Орлеан.

Минуло два дні, як зникла Кейт. Два дні в очікуванні пояснень від її прийомного брата, Ченнінга, щодо його причетності до її викрадення. Два дні у крихітній квартирі моєї сестри Фіони, поки її дівчина, Ромі, гортала гримуари й дзвонила всім підряд, намагаючись зняти з мене нову мітку — тавро смерті. Два дні в очікуванні новин з Пекельного двору. Два дні мовчання від мого власного двору, поки вони розгрібали наслідки скоєного мною вбивства Макалістера. Два кляті дні — і я, боги мені свідки, поволі втрачав розум.

Коли минув західний край парку на Вашингтон-сквер, почув різкий сигнал автомобіля. Пришвидшив крок і вийшов до Третьої авеню. Там помітив занедбаний провулок, що лише на кілька метрів відходив від магістралі. На мить завмер на початку вулички, але ніхто не звернув на мене уваги. Так само ніхто не помітив, як я зник — там, де сучасний світ обривався і починалася давно забута Аміті: магічний анклав, схований у кишені Грінвіч-Вілліджу.

Так було не завжди. Коли Нью-Йорк упорядкували в сітку кварталів і частину вулиць стерли з мапи, Аміті відгородилася від людських мешканців і продовжувала жити звичним життям, поки магія дрімала.

Навіть зараз, коли відроджена магія сочилася у всі тріщини і шпарини, ці міські істоти залишалися вірними своїм звичаям. Тож не дивно, що майже через століття над потрісканими чорними дверима й досі жеврів зелений вогник. Я постукав у двері один раз — рішуче, але тихо, — і вічко відхилилося.

У мене втупилася пара чорних блискучих очей. Жінка, якій ці очі належали, мовчала.

— Я до Дюрана, — рішуче промовив я, попри відчуття безодні в грудях. Називатися не було сенсу — це лишень вкоротило б мені віку. Мені треба було пройти повз вартову.

— Дюран не приймає відвідувачів, — прохрипіла вона й зачинила вічко.

Добре, тоді спробую інакше.

Я хруснув кісточками руки й прослизнув: один клац — і я вже стояв у передпокої. Вчинок, за який невдовзі доведеться заплатити. Жінка з блискучими очима, у тісній шкіряній сукні, що облягала пишні форми, завмерла. Її яскраво-червоне, рівно підстрижене волосся підкреслювало повні губи, що з шипінням розтулилися, щойно я прибрав гламур. Жінка кинулася на мене — ікла видовжилися, очі почорніли.

Я метнувся до іншого боку вузького передпокою.

— Я не питав дозволу.

— Ми не пускаємо фейрійських виро...

— Раджу ретельніше добирати слова, — застеріг я. У грудях вирувала лють і щосили виривалася назовні. — У мене був дуже кепський тиждень.

Я відгорнув полу пальта і вказав на кобуру.

Стріляти у вампірів Дюрана в його ж барлозі — це, безперечно, поганий тон. Але навіть із тавром смерті я знав, що жоден вампір не стане ставити під сумнів королівську кров фейрі.

Жінка завмерла, її губи скривилися в посмішці.

— Це має мене налякати? Кулі не вбивають вампірів.

— Зате завдають болю. І ми обоє знаємо: ти б радше дістала кулю, ніж кілок.

Останнє вбило б її — і ми обоє це знали. Я кинув їй виклик. Нехай перевірить. Я щодня підживлював свою лють, не дозволяв їй згаснути у відчаї. Тепер вона вимагала дії. І бажано з кровопролиттям.

Без попередження він схопив мене за плечі й притягнув до себе. Від настороженого здивування у грудях стиснуло, але я поплескав вампіра по спині. Принаймні Дюран виявився значно поблажливішим за свою сестру.

— Просто вирішив навідатися в гості?

Вампір кивнув на два крісла перед дубовим столом. Я опустився в червоне шкіряне, а Дюран підійшов до золотої барної стійки й налив два келихи віскі.

— Мені потрібна інформація.

Не було сенсу ходити околяса. Попри показову дружелюбність, ми обидва знали, що не варто довіряти один одному. Торгівці зброєю — як *і* вампіри — славилися своєю слизькою натурою.

Дюран обернувся й простягнув мені кришталеву склянку. Я взяв, але пити не став.

— Про те, що тебе позначило Дике Полювання? — спитав він.

Я звів брову. Отже, він знав. Не дивно. Саме тому я й прийшов до нього. Дюран торгував не лише зброєю.

— Бачу, хороші новини розходяться швидко.

— Ти встиг багатьом насолити. Твої вороги вже підіймають келихи — за твою неминучу смерть. А тавро на твоїй шиї тільки підкидає хмизу у вогонь.

Я провів пальцями по рельєфному тавру на потилиці й насупився. Мітку Полювання неможливо сховати гламуром — а я вперто забував, що вона там. Крилатий череп із перехрещеними кістками. Давнє застереження, яке розуміє кожен. ***Memento Mori***. Пам'ятай про смерть.

Та не сьогодні. Сьогодні я не помру. Не раніше, ніж знайду Кейт.

Дюран опустився в крісло навпроти й повільно ковтнув віскі, ковзнувши поглядом на мій недоторканий келих.

— Якби я хотів твоєї смерті, то просто застрелив тебе.

Ми обидва знали, що в напої є домішка. Не отрута, щось інше. Те, що зрівнює шанси. Деревій? Радше магічний глід. Обидві рослини приглушують магію, щоб я не спрямував її проти Дюрана і не втік. Це було випробування.

Я з похмурою посмішкою підняв келих й зробив ковток. Віскі майже цілком приховало трави, від них лишилася ледь відчутна солодка гіркота.

Або я довів Дюрану, що він може розслабитися, або показав, що я такий відчайдушний, що ладен робити дурниці.

— У тебе ж є корисні знайомства в Лондоні? — не відступив я.

Він ледь нахилив голову.

Очі звузилися.

— Є. Проблеми з Пекельним двором?

— Мені треба навідатися до Бейна. Без попередження. Його клуб працює цілодобово, тож мені важливо знати, коли принц там з'являється.

Тепер карти виклав *я*. Від Дюрана можна було чекати як допомоги, так і удару — особливо тепер, коли він знав про мою мітку смерті. Я не міг просто так прослизнути в чужий двір без запрошення, але *міг* увійти через парадні двері. Потрібно лише підготуватися.

Вампір повільно видихнув, кілька разів кліпнув, обмірковуючи почуте.

— Лондон — слизька територія. Я... скажімо так... *не надто ладнаю* з братом Руссо, який там опікується відносинами між вампірами і фейрі.

— Ти? Та ти ж сама чарівність.

Я знову ковтнув. Віскі проклало вогнисту доріжку горлом, після вина у Фіони це було ледь не благословення. Але водночас я відчував, як сила моєї магії слабшає й висковзує, немов із закляклих від холоду пальців. Магія ще була зі мною, але ставала дедалі слабшою. Скоро я зовсім залишуся без неї.

— Я можу дістати інформацію, але за певну ціну, — попередив він.

— Без питань. — Я повільно потягнувся до кишені. Дюран напружився, але я лише витяг складений аркуш. Підняв його, мов білий прапор.

— І ще мені знадобиться зброя.

Вампір вихопив папірець і тихо присвиснув, пробігаючи очима список.

— Що такого зробив Бейн, що ти несеш війну просто йому на поріг?

Дюран зазвичай не заглиблювався у деталі.

— Тебе ж не стали раптом цікавити питання моралі?

Що менше Дюран знав, то краще. Він міг і допомогти мені, але це не означало, що не допоможе й наступному, хто прийде по інформацію.

Вампір лише фиркнув і знову всміхнувся.

— Про це можеш не хвилюватися.

Я не відповів на усмішку.

— Бейн знає, що накоїв.

Перед очима виринуло обличчя Кейт, і я зціпив зуби, стримуючи болісне, але знайоме поривання просто перенестися до брами Пекельного двору й пробитися усередину, вбиваючи кожного, хто стане на заваді.

— Кров за кров.

Дюран на мить закусив нижню губу, тоді кивнув. Вампіри жили за подібним кодексом.

— Це працює в обидва боки.

— Я й так приречений, — цього разу я всміхнувся.

Він пробігся очима по списку і знову похитав головою.

— Може знадобитися декілька днів. — Постукав пальцем по аркушу. — Гранати?

— У мене немає стільки часу, — прогарчав я, відчувши, як серце гупає дедалі дужче і я втрачаю контроль. Я мав піти по Кейт ще раніше. Лише боги знають, що Бейн устиг накоїти за цих *кілька днів*. — Це питання життя і смерті.

— А хіба в тебе буває інакше?

Я не встиг відповісти, як над головою спалахнуло червоне світло, і я різко розвернувся до дверей. Попередження *Memento Mori* на шиї відреагувало гострим болем.

— Схоже, у нас гості.

Дюран кивнув на один із моніторів над столом. До бару наближалися шестеро фейрі — виглядали як зграя рок-зірок, яких викинули зі сцени. Той, що попереду, щось крикнув Вероніці, тій самій вампірці, й махнув рукою. Вона перескочила через барну стійку... і куля влучила їй просто в груди. Вероніка обм'якла й сіла на підлогу. На екрані було видно паніку: істоти кинулися навтьоки, зображення розпливлося й зникло в шипінні перешкод.

Тягнучись до кобури, я розвернувся до Дюрана, і відчуття зради пройняло тіло струмом. Стільки років минуло, а я так нічого й не навчився: не варто було йому довіряти. І вже точно не пити з його рук. Пальці напружились, готуючись до вислизання, але вампір уже висунув шухляду, набиту зброєю та набоями.

— Тікай, якщо ще можеш прослизнути, — кинув Дюран, накручуючи глушник на пістолет. — Схоже, вони прийшли по тебе. Я впораюся.

Великий палець ковзнув по подушечці вказівного — я вже відчував, як магія тьмяніє під дією віскі із зіллям. Залишалися хвилини до того, як зовсім втрачу доступ до своїх сил, якщо пощастить. Якщо вислизну, можливо, у мене буде кілька секунд, перш ніж мисливці відстежать мене до нового місця. А я не міг ризикувати. Не міг привести їх до Ромі, не надто охочої союзниці й водночас дівчини моєї сестри. Логічніше було залишитися й битися. Та *логіка* зараз не працювала.

Лише учасники Полювання могли так нахабно напасти на такого, як Дюран, на його ж території. Їх було більше, і Полювання навряд чи схвалило б його допомогу мені. Мисливці могли пощадити вампіра. Але й могли зробити з нього показовий урок. А тоді мені доведеться все пояснювати його сестрі. Замість дослухатися до його поради, я потягнувся по другий пістолет.

— Якщо тебе вб'ють, Баптіст перетворить моє життя на пекло. З ними в мене більше шансів.

Дюран засміявся саме в ту мить, коли щось — або радше хтось — врізалося у двері з іншого боку.